

РЕШЕНИЕ

№ 25688

гр. София, 25.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в публично заседание на 02.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **13483** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/

Образувано е по жалба на Ц. Е. В. с ЕГН: [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адв. Д. З. - САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005490/12.11.2025 г. по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ - И. В. Й., с която на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП е наложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

В жалбата се излагат аргументи за незаконосъобразност на обжалваната ЗПАМ, като издадена в нарушение на материалния закон. Жалбоподателят счита, че липсват материалноправните предпоставки по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, както и че липсват доказателства за виновно поведение на собственика на ППС. Изложени са аргументи, че процесното МПС „Ф. Поло“, с рег. [рег.номер на МПС] е лична собственост на жалбоподателката, като към момента на извършената проверка е било отдадено под наем, чрез дружеството „ВЕЛИ КАР 89“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], на която Ц. В. е управител. Твърди се, че автомобилът е бил предоставен под наем, което се удостоверява от договор за наем от 05.11.2025 г. и 09.11.2025 г., съгласно който наемател е К. А. М., срещу предоставено валидно свидетелство за управление, а актът за установяване на административно нарушение против К. М. е издаден на 10.11.2025 г., т.е в периода на действия на посочения договор. Моли за отмяна на обжалвания административен акт и присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. З., която поддържа жалбата и моли за отмяна на процесната ЗПАМ. Моли за присъждане на сторените по делото разноски, за което представя списък. Допълнителни съображения излага в писмен бележки.

Ответникът - И. В. Й. - полицейски инспектор към СДВР, ОПП, не се явява, представлява се от юрисконсулт К., която оспорва жалбата. В депозираните по делото писмени бележки изразява становище за неоснователност на жалбата и моли съда да потвърди обжалваната ЗПАМ, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административният съд, след преценка на атакуваната заповед, доводите на страните и представените писмени доказателства, установи следното:

На 10.11.2025 г. е съставен АУАН серия ГА №4825363/10.11.2025г. Цитирания акт за установяване на административно нарушение е съставен за това, че на 10.11.2025 г., в 15,40 часа, в [населено място], по ул. Л. Д. с посока на движение от ул. Здравец към ул. Е., К. А. М. с ЕГН: [ЕГН] управлява лек автомобил „Ф. Поло“, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Ц. Е. В.. Същият е спрян за извършване на проверка, при която е установено, че водачът управлява МПС, след като е изгубил правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4 ЗДвП - СУМПС е иззето с АУАН серия ГА №4825362.

Въз основа на съставения АУАН и на осн. чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП е издадена оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ №25-4332-005490/12.11.2025 г. по чл.171, т.2а б.“а“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към СДВР, ОПП - И. В. Й., с която на Ц. Е. В. с ЕГН: [ЕГН], собственик на лек автомобил „Ф. Поло“, с рег. [рег.номер на МПС], е наложена ПАМ - прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца поради наличие на материалноправните предпоставки на чл.171, т.2а б.“а“ от ЗДвП.

По делото е представена и приета административната преписка. По делото е установено, че ППС „Ф. Поло“, с рег. [рег.номер на МПС] е лична собственост на Ц. В., като към момента на извършената проверка е било отдадено под наем чрез дружеството „ВЕЛИ КАР 89“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], на която Ц. В. е управител. Автомобилът е бил предоставен под наем, което се удостоверява с представения, като доказателство договор за наем от 05.11.2025 г. и 09.11.2025 г., съгласно които наемател е К. А. М., срещу предоставено валидно свидетелство за управление. Актът за установяване на административно нарушение против К. М. е издаден на 10.11.2025 г., т.е. в периода на действия на посочения договор.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е

актът с целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б. "а", т.6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена и приета като доказателство Заповед № 513з-12686/14.10.2024г. на Директор СДВР, с която на основание чл.43, ал.4 във вр. с чл.172, ал.2 от ЗДвП, са оправомощени длъжностни лица, които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл.171, т.2а от ЗДвП/. Приети са като доказателства и Заповед № 513з-9797/13.09.2024г. на Директор СДВР и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на Министъра на външните работи. От представените доказателства се установява, че обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП е издадена от материално и териториално компетентен административен орган, в рамките на предоставените му правомощия.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма, но в нарушение на материалния закон.

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменияване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на ППС в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", предл. последно от ЗДвП, се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т.н. управлението на притежавания от него автомобил от лице, за което са налице визираните в закона обстоятелства, в т.ч. неспособен водач съгласно чл.150 ЗДвП, тъй като е загубил правоспособност по реда на чл.157, ал.4 ЗДвП и е следвало да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на външните работи.

В конкретния случай в представения АУАН изрично е удостоверено, че водачът при проверката е представил свидетелство за управление на МПС, като едва след справка е установено, че е загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал.4 от ЗДвП. Следователно към датата на извършеното нарушение -10.11.2025г. водачът на ППС е предоставил управлението на превозното средство на водач, който е притежавал СУМПС, като липсват доказателства, че водачът е знаел/предполагал, че е с отнети всички контролни точки, заради което е изгубил правоспособност и е следвало да върне СУМПС. Съгласно чл.157, ал.4 ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на външните работи. По административната преписка са събрани доказателства, че едва на датата на установяване на нарушението, което е и датата на извършването му водачът е управлявал товарния автомобил със СУМПС, което е представено на контролните органи, горното предполага знание на предоставилия автомобила собственик/водач, че предоставя управлението му на правоспособен водач, притежаващ валидно за категорията на управляваното превозно средство свидетелство за управление. Едва след установяване, че същият е изгубил правоспособността си да управлява МПС поради изчерпване на всички контролни точки по реда на чл.157, ал.4 ЗДвП, е отнето на същата дата СУМПС на водача К. А. М.. Доказателства в обратния смисъл не са представени от

ответника по делото.

Именно предвид липсата на знание, че е налице хипотезата на чл.157, ал.4 от ЗДвП, както собственика на МПС, така и водача на датата на извършване на нарушението – 10.11.2025 г., не би могло да се приеме, че следва да бъде приложена ПАМ в хипотезата на чл.171, т.2а, б.“а“, предл. последно от ЗДвП.

Нещо повече, от представените доказателства по делото от жалбоподателя се установява, че процесното МПС „Ф. Поло“, с рег. [рег.номер на МПС] е собственост на Ц. В. и към момента на извършената проверка е било отдадено под наем, чрез дружеството „ВЕЛИ КАР 89“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], на което Ц. В. е управител. Автомобилът е бил предоставен под наем, което се удостоверява от договор за наем от 05.11.2025 г. и 09.11.2025 г. Съобразно цитираните договори наемател на процесното ППС е К. А. М., срещу предоставено валидно свидетелство за управление.

Хипотезата се свързва с неправомерно поведение на собственик на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал управлението на притежавания от него автомобил от неправопособен водач, в конкретния случай водач, който е изгубил всички контролни точки и не е изпълнил задължението си да върне СУМПС в съответната служба на МВР. Не са събрани доказателства, от които да се установи наличието на знание и съгласие от страна на собственика за управлението му от лице, което вече в условията на чл.157, ал.4 от ЗДвП се явява неправоспособен водач.

Действително, за прилагането на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", предл. последно от ЗДвП, законът не регламентира като елемент от правопораждащия фактически състав за налагане на ограничението наличието на субективно отношение /знание, съгласие и т.н/ на собственика/водача на автомобила към извършеното с притежаваното от него МПС административно нарушение, съставляващо нормативно предвидената материалноправна предпоставка на ПАМ чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП. Това обаче не означава, че при липсата на каквато и да е било обективна и субективна съпричастност на собственика/водача на автомобила към обуславящата налагането на ПАМ противоправна деятелност, той следва да търпи неблагоприятните правни последици, с които се свързва осъществяваната държавна принуда. Установената конкретна фактическа обстановка формално изпълва хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП, но при прилагане на принудителните административни мерки административният орган е длъжен да съобразява тяхното предназначение и цел. Конкретната мярка е несъответна с целта, предвидена в чл. 171 ЗДвП, за осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения по този закон, която се преследва с прилагането ѝ, защото засяга в по-голяма степен правната сфера на нейния адресат, като по този начин превишава законоустановените цели на административната принуда /в този смисъл решение № 2975 от 28.02.2019 г. адм. дело № 12344/2018 по описа на ВАС/.

С оглед на гореизложеното се установява, че Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005490/12.11.2025 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР, с която е приложена мярка по 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП - прекратяване регистрацията на ППС за срок от 6 месеца е незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора, разноси се дължат на жалбоподателя, които са своевременно заявени по представен списък и са в размер на 505,11 евро, съобразно представен по делото списък /л. 41/, от които 500 евро – адвокатско възнаграждение, заплатено съобразно Договор за правна защита и съдействие /л. 42/, 5,11 евро разноси за внесена държавна такса.

От страна на ответника по делото е направено възражение за прекомерност на размера на претендираното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за неоснователно. Разпоредбата на чл. 78 ал. 5 ГПК допуска редукция на размера само при мотивирано възражение, а в случая същото е изцяло бланкетно, не се посочват никакви конкретни доводи, които да налагат редуциране размера на уговореното възнаграждение. За пълнота на изложеното следва да бъде посочено, че претендирания размер е този посочен в разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, съгласно който „за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв.“.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Ц. Е. В. с ЕГН: [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адв. Д. З. - САК, Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005490/12.11.2025 г. по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ - И. В. Й., с която на основание чл.171, т.2а, б.„а“ от ЗДвП е наложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Ц. Е. В. с ЕГН: [ЕГН], сумата от 505,11 евро разноси по делото.

Решението е окончателно на основание чл. 172, ал. 5, изр. 2 от ЗДвП.

СЪДИЯ: